

שמזמר זמירות ללא תועלת [=גמרא גמור זמורתא תהא^א].

נתינת מזונות לבעלי חיים ביום טוב

רש"י מפרש, שבעלי חיים שמזונותיהן על בעליהם, מותר לתת להם מזונות ביום טוב, ובכלל זה חיה ועוף שבביברים שלו^ב, אבל בעלי חיים שאין מזונותיהן על בעליהם, אסור לתת להם מזונות ביום טוב, ובכלל זה דגים שבברכות הדגים^ג.

ותוס' מפרשים, שבעלי חיים הנחשבים כנצודים בידו, מותר לתת להם מזונות ביום טוב, ובעלי חיים שאינם נחשבים נצודים בידו, אסור לתת להם מזונות ביום טוב, כי יש לחוש שמא יבוא לצוד אותם^ד.

דף כ"ד

ספק מוכן

מי שפרס מצודה לצוד בה בעלי חיים, וניצודו בה מערב יום טוב^ה, רשאי לבוא ביום טוב עצמו לטלם מהמצודה, ולאוכלם, כי מאחר שניצודו מערב יום טוב, מוכנים הם אצלו^ו. אבל אם ניצודו ביום טוב עצמו, מאחר שקודם יום טוב עדיין לא היו מוכנים,

^א משל שוטים הוא, כמו, "זבון וזבין תגרא אקריי", כך גמרא גמור, ואומר לתלמיד שוטה, למוד הן אמת הן שבוש, ויהא לך לזמר ושיר. [רש"י].

^ב בימי החורף צריכין מזונות, ואף בימי הקיץ, במקום דריסת בני אדם, שאין עשבים עולים בו. [רש"י].

^ג שהם אוכלים שרשי עשבים וקרקע, וגדול אוכל את הקטן. [רש"י].

^ד משמע הכא, דהיכא דצידה שלהן אסורה, אפילו לזרוק להם מזונות אסור, ובפרק מי שהחשיך ... [מותר]. ויש לומר, דהתם מיירי בשבת, דחמיר, דאוכל נפש אסור, ולא שייך למגור שמא יקח מהן, אבל הכא מיירי ביום טוב, דאוכל נפש מותר, גזרינן דלמא כשיתן להם מזונות, שמא יצוד מהם. [ותוס'].

^ה כגון בא מערב יום טוב, למקום שהיו פרוסים, והן באורך מיל או חצי מיל, וכשחיה נופלת בראשו אחד, מתוך שמתפרקת ומתנתקת לצאת, המצודות מתקלקלות כולן, וראשו השני נתק ממקום שנתקע, וסימן הוא לו שיש חיה בראש האחר. [רש"י].

^ו ויל"ע אם צריך לדעת מערב יום טוב שניצודו, או מאחר שפרס מצודות, דעתו היתה על מה שיפול במצודה, ולכן אף על פי שלא נודע מבעוד יום שניצודו, מאחר שבפועל ניצודו מבעוד יום, אינם מוקצים.